

[Clara Munck.]

medarbejdere i Jylland. Disse børnefor-
sorgsmedarbejdere var alle enige om, at
den lov om børne- og ungdomsforsorgen,
vi har nu, er en god rammelov, at de havde
set frem til, at loven blev vedtaget, og at
de hellere end gerne gjorde, hvad de kunne
for at leve op til lovens målsætninger.
Men alle erkendte også, at dette var ude-
lukket. Det var udelukket af hensyn til
mangelen på institutioner af forskellig
kategori. Også her ved jeg, at den højt-
ærede socialminister selv er klar over, at
vi mangler behandlingshjem. Der blev i
redegørelsen peget på, at to sådanne hjem
skulle opføres nu. . . (Afbrydelse af socialmini-
steren [Bundvad]). Ja, to for unge og to for
børn inden for hele børneforrådsområdet.
Det var godt, jeg sagde, at jeg var klar
over, at den højtærede socialminister vidste,
at disse ting trænger sig på. Men selv
om vi når det, der her er bebudet, har vi
alligevel ikke fået de forskellige arter af
behandlingshjem, vi ser frem til. Derfor
må det også på dette område være væsent-
ligt, at vi prøver at gøre noget for de med-
arbejdere, der under de nuværende forhold
påtager sig arbejdet. Jeg står her med et
brev, jeg har fået fra en forstander — jeg
har adskillige — og jeg skal kun nævne, at
denne forstander, der først udtrykker sin
absolutte vilje til at sætte alle evner ind
på at leve op til loven, derefter siger, at
såvel børneforrådspædagoger som forældre
til de anbragte børn og unge med stor
interesse vil følge drøftelsen, og at alle
gode kræfter må forenes i anstrengelserne for
for alvor at kunne følge den udmærkede
lov om børne- og ungdomsforsorg op. Dette
vil jeg understrege, fordi jeg erkender, at
vi har vanskeligheder, når det gælder
byggemuligheder, og når det gælder om
at skaffe det tilstrækkelige antal med-
arbejdere. Uanset hvad vi gør for at ud-
danne dem, er disse områder ramt af
mangelen på tilgang — også af kvindelige
medarbejdere. Derfor må vi gøre, hvad vi
kan for at leve op til, hvad de, der i dag
bruger arbejdskraft inden for området, med
rette må mene vi kunne gøre for at hjælpe
dem i deres daglige arbejde.

Jeg skal ikke komme ind på hele admini-
strationen af den sociale lovgivning. Vi

har jo hørt, at den kræver meget store
midler, og den højtærede socialminister vil
måske med rette sige, at denne udvidelse
af administrationen jo viser, at man prøver
at leve op til kravene på alle områder.
Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at
pege på et punkt, hvor jeg i hvert fald
mener, at administrationen kunne spare
sin arbejdskraft på de uvæsentlige ting for
til gengæld at flytte den over på de væsent-
lige.

Der har været talt meget om vore fore-
byggende institutioner, børnehaver, vugge-
stuer og andet, og vi er alle enige om, at vi
gerne så flere institutioner. Jeg repræsenterer
i denne henseende en kommune, der har den
lykke — sådan skal man vel sige i dag —
at være blandt dem, der har kunnet få lov
til at opføre en institution, der bliver færdig
nu til februar. Om den vil jeg sige, at før
en kommunalbestyrelse, der har grund-
midler og planer i orden, kan være så langt,
at man nærmer sig indvielse af en institu-
tion, skal man igennem en administrativ
besværlig gang af en sådan art, at man for-
bløffes. Vi satte os allerede i 1963 i forbin-
delse med socialministeriet, med boligmini-
steriet, med direktoratet for børne- og ung-
domsforsorgen og med sundhedsstyrelsen.
Efter at have sat os i forbindelse med alle
disse instanser måtte vi rykke i direktoratet
for børne- og ungdomsforsorgen. Der fik vi at
vide, at man havde sendt sagen videre til
høring i 5 instanser. Nu er vi nået 10 steder.
Vi rykkede videre og fik at vide, at nu var
den i boligministeriet. Da vi spurgte bolig-
ministeriet, der er en af de 10 instanser, fik
vi dog at vide, at boligministeriet på det
tidspunkt, vi rykkede, havde opnået god-
kendelse af planen hos den kommitterede
i byplansanliggender. 11 instanser på stats-
basis har altså interesseret sig for en vugge-
stue til 46 børn. Mange arkitekter, ingeniø-
rer, jurister, socialt sagkyndige fra sund-
hedsstyrelsen, direktoratet og socialmini-
steriet har været indblandet i dette, og så
må man ikke glemme, at begyndelsen til
denne sag jo er, at en kommune, der er vel-
forsynet med arkitekter, ingeniører, jurister
og socialt indseende medarbejdere, har lavet
hele forarbejdet. Det er en ødslen af ar-
bejdskraft, en ødslen af penge. Det, der
kunne spares her, kunne man bruge i de